

[Rytter.]

Altsaa, hvis vi skulde have offentlig Votering for Kontrollens Skyld, hvis vi skulde have offentlig Votering for at skabe Renhed og Klarhed, hvis vi skulde have offentlig Votering for at skabe en Tillid til Højesteret, som nu ikke fandtes, maatte vi gennemføre den offentlige Votering, uanset hvad Højesteret mener. Men det er ikke *min* Begrundelse. Naar jeg vil have Højesterets Tilslutning, er det med den Begrundelse, at en Institutions Organisation maa fastsættes af Organisationen selv, naar den har virket godt, og det har den her. Jeg ønsker offentlig Votering af Hensyn til den vejledende Virksomhed, som Højesteret herigennem kan udøve overfor Befolkningen, overfor de underordnede Instanser, overfor Øvrigheden og Dommerne, og jeg mener, at den offentlige Votering ikke vil komme til at virke i den tilsigtede Grad vejledende, naar Højesteret ikke selv gaar med til den. Selvfølgelig vil Højesteret bære sig loyalt ad — det kan vi gaa ud fra som givet —, og hvis to Begrundelser kommer til at staa overfor hinanden, vil de ogsaa komme frem i den offentlige Votering; men det er ogsaa givet, at hvis denne Virksomhed skal udøves imod Højesterets Indstilling, vil den ikke blive vejledende for Publikum i samme Grad, som hvis vi faar Højesteret med.

Den højtærede Justitsminister var saa elskværdig at referere nogle Udtalelser, jeg har fremsat i Folketinget, og disse Udtalelser staa jeg ved den Dag i Dag. Den Gang var Højesterets Stilling enstemmig. Hvordan Højesteret stiller sig nu, ved jeg ikke; om der er Enstemmighed, eller der er en stor Majoritet, er der for saa vidt ingen, der ved; vi ved, hvorledes Retsplejeudvalget har stillet sig. Men den højtærede Minister maa ikke glemme, at det er et Spørgsmaal, som ogsaa har stor Betydning for Befolkningen. Og ganske vist er jeg villig til at se bort fra Ministerens Udtalelser i Folketinget om Højesterets Stilling i Provisorieaarene, og jeg er i den Grad villig dertil, at jeg vilde ønske, de var gaaet i Glemmebogen; men saaledes er det ikke gaaet. Disse Ministerens Udtalelser i Folketinget er gaaet Landet rundt og har vakt Usikkerhed med Hensyn til, hvorfor vi skal have offentlig Votering indført i Højesteret. Den højtærede Minister siger, at han ikke har udtalt noget, der kan udlægges paa den Maade, som jeg og andre har gjort det. Dertil maa jeg dog bemærke, at jeg sy-

nes, det er noget sent, den højtærede Justitsminister kommer i Tanker om dette, nu 6 Aar efter, medens den højtærede Minister ikke havde noget at sige dertil den Dag, hans Udtalelser blev fremsat i Folketinget og blev paatalt eller i alt Fald omtalt af Folketingsmand Pürschel og af mig. Nu først nogle Aar efter hører vi, at Ministeren ikke har sagt det eller i alt Fald ikke har ment det paa den Maade. Jeg maa maaske oplæse, hvad den højtærede Justitsminister udtalte den Gang; jeg synes ikke, det kan misforstaas. Der er Tale om Dommen over Chr. Berg, og den højtærede Justitsminister siger (Folketingstidende 1925—26 Sp. 4298):

„De var alle sammen“ — altsaa Bidadryderne til Berg — „overbeviste om, at denne Dom kun var fældet af 7 Dommere imod 6, og at den ikke vilde være blevet fældet, hvis der havde været offentlig Votering i Højesteret. Jeg var ung den Gang, men husker meget vel, hvorledes den offentlige Mening den Gang var. Og den offentlige Mening var, at hvis Dommerne personlig overfor Offentligheden skulde have staaet inde for deres Dom, var den ikke blevet, som den blev. Saa det er meget urigtigt af Dommer Cosmus Meyer at udtale sig med saa stor Tilfredshed med sig selv og Højesteret, som han har gjort her. Der var den Gang megen Protest imod Højesteret, og der var megen Misforståelse med, at denne Dom var fældet paa Grund af den hemmelige Afstemning.“

Altsaa, Dommen var fældet „paa Grund af den hemmelige Afstemning“; den hemmelige Afstemning er med andre Ord blevet misbrugt.

Den højtærede Minister uddyber det senere (Folketingstidende 1925—26 Sp. 4311):

„Jeg har anført dette som et Bevis mod den Udtalelse, som Højesteretsdommer Cosmus Meyer kommer med, naar han siger, at den hemmelige Votering er en Regel, om hvilken der ikke fra nogen Side er saa meget som antydning, at den har givet Anledning til Misbrug. Overfor dette pegede jeg paa Folketstemningen, der rejste sig i Anledning af Dommen over Berg; og jeg tør sige, at det var mere end en Antydning af, at der var gjort Misbrug af den hemmelige Afstemning i Højesteret.“

Den højtærede Minister udtalte altsaa tydeligt og klart, at Dommen over Berg hvilede paa den hemmelige Votering; den